

класъ, на най-развититѣ му ученици, го ужасяваше. Въ навечерието на изпита Партений отъ мъжа падна боленъ. Тогава се смилехме. Съобщихме му чрезъ подидаскалъ Нача, че сме готови за изпита. Горкиятъ Партений оздравѣ веднага. Помня и сега щастливата му и блага усмивка, съ която влѣзе въ класа и ни каза :

— Ну, прекрасно, у васъ има римски характеръ.

Той обаче не измѣни своя; той стана благъ доде минаха изпититѣ благополучно. И си отмъсти по единъ нищоженъ поводъ презъ новата учебна година — пакъ защото показахме „римски характеръ“.

Тогава учитель по турски езикъ ни бѣше даскалъ Стефанъ (Кушевъ) отъ Клисуре. Той бѣше и псалтъ (църковенъ пѣвецъ). Гласовитъ младъ човѣкъ, съ добра, благодушна физиономия (лице), съ вѣчна усмивка по нея. Освенъ турски езикъ, за който проявявахъ ужасна бездарностъ, той преподаваше пѣние и псалтика (стари гръцки ноти. прилични на куки). При всичкитѣ египетски мъжи, които си давахъ, азъ не можахъ да разбера тайнственитѣ иероглифи на тая наука. Това огорчаваше баща ми, петименъ да ме види да пѣя херувикото въ черква по всички правила на изкуството.

Азъ, обаче, му давахъ едно удовлетворение: пѣехъ Д о с т о й н о е с т ъ, г л а с ъ п е т и, с о л о, предъ иконата на света Богородица, и произвеждахъ — нека се похваля — неподобенъ ефектъ съ звънливия си високъ теноръ. Разчувствуванитѣ баби се просълзяваха. Попъ Станчо на излизане, при вратата, дето миросваше, ме благославяше и ми казваше :

— Кучешки сине, ти си цѣлъ ангелъ!